

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Nobili Viro Raymvndo Comiti Tolosano, spiritum consilij sanioris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

NOBILI VIRO RAYMUNDO COMITI
Tolosano, spiritum consilij sanioris.

Epist. 69.
Vt cesset perse-
qui Ecclesiam
Dei.

Sparietem cordis tui fodere cum Propheta possemus, ingrederemur illud, & monstraremus tibi abominaciones pessimas quas in ipso fecisti. Sed quoniam super lapidem duruisse videtur, facile quidem poterit pulsu salutiferi verbi percuti, sed difficile penetrari. propter quod etsi corripere te satagimus, corrigere vix speramus. Proh dolor, quæ cor tuum superbia tumefecit, quæ te, vir pestilens, vefania comprehendit, ut pacem cum proximis servare contemnas, & à legibus recedendo divinis, hostibus te catholicæ veritatis adjungas? Numquid parum tibi videtur hominibus esse molestum, nisi molestum etiam sis & Deo? Numquid pro tantis iniquitatibus à temporalibus saltem non expedit tibi formidare flagellis, si leve reputas habitare cum ardoribus sempiternis? Attende, miser, & paveas quòd dum insidians proximo bellicam cladem exeres, Deoque injurias hæreticam pestem foves, pro duplici tuæ prævaricationis offensa duplex etiam in te poterit exasperari vindicta. Væ tibi, væ, si non metuas propter hoc duplici contritione juxta Prophetam conteri, & sicut diploide pœnali confusione vestiri. Hoc utique, si non esset insipiens cor tuum penitus obscuratum, si Deus, quem habere in notitiam non probasti, te in sensum reprobum non dedisset, attenderes, & saltem formidine pœnæ animum à nefando proposito revocares. Considera igitur, insensate, considera. Nonne Deus, qui dominus est mortis & vitæ, subito potest præcidere dies tuos; ut quem patientia ejus ad pœnitentiam non adduxit, ira demum tradat tormentis æternis. Sed etsi vita præfens tibi diutiùs prorogetur, attende quot possis calamitatum incommodis subjacere. Non est siquidem ænea caro tua, nec naturæ alterius quàm illorum quorum aliqui subito febribus invaduntur, percutiuntur lepra, paralytici fiunt, arripiuntur dæmoniis, & morbis incurabilibus flagellantur. ut de ceteris infortunis taceamus, quæ, cum nunquam aliquis suspicatur, solent evenire securo; quæ nimirum etsi nonnunquam justis contingant ad experientiam patientiæ, illis tamen ad initium cedunt pœnæ de quibus vir justus ait: *Vidi eos qui operantur iniquitatem, & seminant dolores, ac metunt eos, subito Deo flante perisse.* Tu verò cur hujus-

modi non recogitas & paveas quòd horribile sit in manus Dei viventis incidere, qui propter hoc etiam potens est te in bestialem habitum commutare, ut velut irrationabile animal cum Babylonico Rege fias, qui contra Deum data tibi abuteris ratione? Quòd si forsan impœnitens cor tuum flagella præsentis temporis ab iniquitate non revocant, & thesaurizare tibi non metuis iram in die iræ ac revelationis justi judicij Dei, quam excusationem prætendes, quam pro te allegationem induces, cum, nisi per pœnitentiam prævenias iram extremi judicis, cum iis qui sunt æternis incendiis deputandi, terribile tonitruum illius es sententiæ auditurus: *Ite maledicti in ignem æternum qui preparatus est diabolo & angelis ejus.* Sanè quem facis te ipsum, ut karissimo in Christo filio nostro. illustri Rege Aragonum cunctisque ferè magnatibus circumpositæ regionis ad exhortationem Legatorum Apostolicæ sedis pacis fœdera simul jurantibus, tu solus illa respueris, ut in bellicis simulatibus lucra ponens, quasi corvus cadaveribus vesceris? Non te pudet juramenta quamplurima non servasse quibus universos hæreticos in tuo dominio constitutos proscribere promissisti; quandoquidem in Arelatensem provinciam cum Aragonensibus tuis hostili vastitate irasando, rogatus à venerabili fratre nostro Araucensis Episcopo ut monasteriis parceres, & saltem tempore sancto ac diebus festivis instantibus à terrarum depopulatione cessares, apprehendisti dexteram ejus, & jurasti per eam quòd nec tempori sancto nec diebus deferres dominicis, nec à læsione piorum locorum vel ecclesiasticarum desisteres personarum, & juramentum hujusmodi, quod magis est dicendum perjurium, diligentius ceteris, quæ ob causam honestam feceras, observasti. Impie, crudelis, & dire tyranne, non es confusus in pravitatem hæreticam usque adeo declinare ut ei qui te corripuit super hæreticorum defensione responderis quòd talem hæresiarcham, quandam scilicet hæreticorum Episcopum, invenires qui fidem eorum meliorem quàm catholicorum esse probaret? Sed & illud quod, dum esses in obsidione cujusdam castri, fratribus monasterij de Candelio, qui pro indemnitate vinearum suarum rogare te venerant, respondisti, de perfidia te notavit, cum illis ignominiosè repulsis, vineas eorum fecisti destrui, & eas quas habebant ibidem hæretici sine læsione servari.

Multa quidem alia contra Deum te novimus commisisse. Sed in hoc tibi præcipue, si tamen & ipse doleas, condolemus, quia per hoc quòd foves hæreticos, suspectus de hæresi vehementer haberis. Interrogamus te igitur, quæ sit ista dementia quæ te cepit, ut sententias nugaces ascoltes, & hujusmodi viæ confoveas sectatores? Erisne sapientior cunctis illis qui sequuntur ecclesiasticam unitatem? An omnes qui servaverunt catholicam veritatem, damnati sunt, & qui vanitates ac insanias falsas tenere, salvati? Ideone plerique prudentes & divites, cum haberent intelligentiam scripturarum, & rebus secularibus abundarent, dereliquere mundum, & cum hac fide ad eremum transierunt? Ideone nonnulli patres orthodoxæ fidei zelatores, pro ea suum sanguinem effuderunt? Profecto desipis, si sic sapis, & aut ea recipies quæ de talibus inquit ille in Dei evangelium segregatus, *In novissimis scilicet temporibus quidam à fide discedent, spiritibus erroris & doctrinis demoniorum in hypocrisis loquentium attendentes; aut ministrum evangelij reprobando, evangelij esse adversarius convinceris.* Cum igitur propter hoc etiam & pro eo quòd Aragonenses familiariter tecum tenens, terram devastas cum ipsis, quòd dies quadragesimæ festorum ac temporum, quæ securitate pacis gaudere debuerant, violasti, quòd adversarius tuis, qui se justitiæ offerbant, pacemque juraverant, justitiam exhibere recusas, quòd Judæis publica committis officia in contumeliam fidei Christianæ, ac monasterio sancti Guillelmi & aliis Ecclesiis possessiones & Ecclesias abstulisti, quòd incastellasti Ecclesias, de quibus guerram facere non formidas, quòd noviter augmentasti pedagiam, & venerabilem fratrem nostrum .. Carpentoratensem Episcopum à sede propria depulisti, prædicti Legati excommunicationis in te ac terram tuam interdicti sententias promulgarunt, nos eas ratas habemus, & secundum dispositionem ipsorum præcipimus usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Licet autem in Deum & Ecclesiam generalem graviter & in teipsum gravius deliquisse noscearis, quia tamen ad rectitudinis semitam revocare tenemur errantes, monemus nobilitatem tuam & exhortamur attentè, per apostolica tibi scripta sub divini judicij obrestatione præcipiendo mandantes, quatinus super ista ita celerem & condignam satisfactio-

nem impendas quòd absolutionis obtinere beneficium merearis. Alioquin cum tantam Ecclesiæ generalis injuriam, immo Dei, nequeamus dimittere impunitam, terram quam nosceris ab Ecclesia Romana tenere tibi faciemus auferri. Et si nec sic vexatio tibi dederit intellectum, universis circumpositis Principibus injungemus ut in te velut in hostem Christi & Ecclesiæ persecutorem insurgant, retinendo sibi quascunque terras de tuis poterunt occupare, ne amplius sub tuo inficiantur dominio macula hæreticæ pravitate. Nec in omnibus iis avertetur furor Domini super te, sed manus ejus adhuc extenta te comprimet, & ostendet quòd difficile tibi erit fugere à facie iræ suæ, quam graviter provocasti. Datum Romæ apud sanctum Petrum IV. Kal. Iunii, anno decimo.

ABBATI ET CONVENTUI
 Grandisilvæ.

Dilectus filius Hugo Vitalis lator præsentium ad sedem apostolicam veniens, humili nobis confessione monstravit quòd cum esset in acolythatus ordine constitutus, quandam puellam Romanine in Ecclesiæ facie duxit uxorem, cumque aliquandiu cohabitassent in simul, & ipse illam carnaliter cognovisset, orta discordia inter eum & fratres jam dictæ puellæ, dimisit eam motu propriæ voluntatis. Qui cum ad eandem recipiendam nullatenus posset induci, habito super hoc inter eum & amicos puellæ coram venerabili fratre nostro Ruthenensi Episcopo diligenti tractatu, dicta puella fuit alij, Vitali nomine, copulata, & idem Episcopus memoratum Hugonem usque ad ordinem sacerdotij promovendo, quandam Ecclesiam concessit eidem. Cum autem eundem Hugonem propter hoc sua conscientia remorderet, & de consilio quorundam religiosorum Cisterciensis ordinis habitum assumpsisset, tandem tibi, fili Abbas, prædicta omnia revelavit. Quem cum sollicitè monuisses ut super hoc salutis suæ animæ provideret, ipse reatum proprium recognoscens, supradictam puellam monuit diligenter ut ad ipsum, relicto adultero, prout tenebatur, redire curaret. quod ipsa facere penitus recusavit. Quocirca mandamus quatinus si est ita, ex quo monita noluit ad ipsum redire, sed potius cum alio permanere, quia jam ipsum non posset reperere cum effectu, dictum Hugo-

Epist. 70.
 Ut Hugonem
 Vitalis in ordi-
 ne sacerdotali
 permittant li-
 bere celebrare.